

Tuần Báo Vô Vi

9 tháng 8 năm 2020

Số 511

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Hướng Tâm
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Siêu hình thức giác là sao?
- 2) Bộ đầu thiếu tỉnh táo thì phải làm sao?
- 3) Tu bằng cách nào mới thật sự tiến?
- 4) Duyên tu là sao ?
- 5) Trường tâm linh là gì ?
- 6) Sự ban chiếu gồm có những gì?
- 7) Thanh quang ban chiếu ra sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Suite Hilton Toronto, 20-10-2002 6 : 35 AM Hỏi: Siêu hình thức giác là sao? Đáp: Thừa siêu hình thức giác là thanh tịnh và sáng suốt. Kệ: Siêu hình thức giác triển tâm linh Thanh tịnh khai triển tự giác minh Chuyển hóa tâm thân đồng hiểu được Gia trì tận độ tự mình minh.	Montréal, 21-10-2002 6: 25 AM 2) Hỏi: Bộ đầu thiếu tỉnh táo thì phải làm sao? Đáp: Thừa bộ đầu thiếu tỉnh táo thì phải liên tục niệm Phật thì mới khôi phục được. Kệ: Nguyên lý tràn đầy đang sáng ban Trí tâm khai triển tình giao cảm Thành tâm tu luyện giải phần âm Triệu triệu phần hồn tự tiến thâm.
Montréal, 22-10-2002 1: 25 AM 3) Hỏi: Tu bằng cách nào mới thật sự tiến? Đáp: Thừa tu bằng cách thực hành thì mới có tiến bộ. Kệ: Thực hành thì mới có duyên tu Trí tuệ phân minh chẳng có mù Giải tỏa phiền ưu dễ dãi tu Trì tâm tu luyện chẳng mê mù.	Montréal, 23-10-2002 1: 05 AM 4) Hỏi: Duyên tu là sao ? Đáp: Thừa duyên tu là tự thích. Kệ : Thực hành mới đạt thành duyên tu Tâm trí chuyên cần tự giải mù Giác ngộ chính mình không ỷ lại Thành tâm tu luyện trí an du.
Montréal, 24-10-2002 2 : 15 AM 5) Hỏi: Trường tâm linh là gì ? Đáp: Thừa trường tâm linh là sự cấu trúc tự nhiên và hồn nhiên của vũ trụ. Kệ : Cấu trúc tự nhiên và hồn nhiên Quang minh chánh đại tự thông xuyên Thành hình tốt đẹp quy xuyên tốt Ánh sáng quang minh giáp trong liên.	Montréal, 25-10-2002 6: 3 AM 6) Hỏi: Sự ban chiếu gồm có những gì? Đáp: Thừa sự ban chiếu gồm có ánh sáng nhẹ quang chiếu tới vô cùng tận. Kệ: Thanh quang ban chiếu khắp nơi nơi Hỗ trợ tâm linh tự tiến rời Thức giác chính mình tâm tự hiểu Thành tâm phục vụ giác quang hiền.
Hilton Suite Toronto, 26-10-2002 7) Hỏi: Thanh quang ban chiếu ra sao? Đáp: Thừa ánh sáng sáng ngời khắp nơi nơi. Kệ: Ánh quang sáng ngời khắp nơi nơi Chiếu thấu lòng đất của đất trời Quy hội chơn tình trong hợp lý Vô cùng sống động chuyển thành lời.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 3 (tiếp theo)

...
“*Muốn con sớm đạt đến tâm tự tu*”: Muốn cho con mình sớm đạt đến tâm tự tu. Tự mình giải quyết cho mình, tự mình sửa mình để tiến. Đó là tình thương của người mẹ. Đó là sự mong muốn của người mẹ, muốn con được trưởng thành, muốn phần hồn con được vững tiến. Mẹ hiền lúc nào cũng vì con và mong con sớm thực hành những điều cao quý. Tự giải quyết lấy mọi sự nan giải của nội tâm, lập hạnh hành tiến đến mức độ cao siêu.

Mẹ hiền luôn luôn muốn đưa chúng ta lên. Không bao giờ để cho chúng ta đắm chìm trong bể khổ. Cho nên, chúng ta phải tự giác, phải tự hổ thẹn với người mẹ hiền. Người Mẹ Tình Thương đời đời của chúng ta, muốn chúng ta trở về với nguồn cội. Cho nên, chúng ta có rất nhiều cơ hội để chúng ta tự giác, tự kiểm, tự tiến.

“*Thương con thương ấu thương nhiều*”: Thấy con trong lúc trẻ, lúc sanh ra, mẹ lúc nào cũng thương nhiều.

“*Mong con đến lớn lập điều hạnh tâm*”: Mong cho con đến lớn, phải lập điều hạnh tâm. Phải có hạnh tốt để hòa đồng với mọi giới, để học thêm.

“*Chớ nên tự tạo sai lầm*”: Không muốn con làm những điều sai quấy, tự đắc, độc tài, không bao giờ người mẹ hiền muốn.

“*Đạo đời minh bạch tự tâm tự đi*”: Trong đời có đạo, trong đạo có đời rõ ràng, phải minh bạch. Càng sáng suốt, âm thầm tự tiến.

Sự bảo bọc tình thương của người mẹ không bao giờ muốn xa cách người con yêu quý của người. Luôn luôn cầu nguyện ơn trên ban điển lành hóa giải tâm tư của người con sớm thức giác, tiến đến sáng suốt sẵn có của tâm tư.

Không có người mẹ hiền nào muốn để con của họ sa lầy. Nhưng mà các bạn xét trong quả địa cầu, trong giờ phút khắc này con người đều là đắm đầu đi xuống trong sa lầy, thiếu tình thương, bất hiểu. Không biết thương yêu cha mẹ nó. Nếu mà biết vì nó thì đâu có lập chiến tranh, đâu có ra gây cảnh đau khổ thể thảm hiện tại.

Cho nên, ở thế gian, bất cứ tôn giáo nào cũng kêu gọi tình thương và đạo đức. Kêu gọi mọi người phải

thực hành cho kỳ được điều đó. Nhiều người phạm lợi dụng đạo pháp, rồi tình thương xung quanh để tạo ra lợi lộc cho cá nhân, gây ra tâm tối lại càng tâm tối thêm. Không đóng góp cho xã hội, cho càn khôn vũ trụ mà đâm ra lợi dụng tình thế để lập địa vị, tạo ra tình thế bất ổn và tối tăm.

Chúng ta đã nghiên cứu rõ rồi. Chúng ta thấy phải thực hành, phải tự giải, phải tự tiến mới ảnh hưởng được các nơi các giới, mới có thể tiếp thu. Học các nơi, các giới trong hạnh tiến hóa không ngừng, không bao giờ cho nó là đủ, chúng ta phải học nữa. Tới giờ phút lâm chung cũng còn phải học. Đừng có nói tôi già, tôi không học, tôi đủ rồi. Làm sao đủ được! Sự sáng suốt của các bạn chưa được một li nào đối với Thượng Đế. Làm sao các bạn đủ? Cho nên, chúng ta phải học, phải học rất nhiều, phải siêng năng, phải học hỏi, không nên vun bồi sự lười biếng chậm trễ nữa.

Trước kia, tôi chưa tu pháp này, tôi cũng thấy rõ rằng, chính bản chất của tôi cũng lười biếng, tâm tối, nghi kỵ, không chịu hành tiến. Ngày nay tôi tự giác, tự hành rồi thấy càng hành càng mở, càng làm nó càng nên, càng nhẹ nhàng. Tôi cảm giác rõ ràng sự sung sướng của Trời Phật đã nâng niu chúng ta.

Cho nên, tôi muốn khuyên hậu đại, muốn nói những gì trong sự thật, chính khả năng sẵn có của các bạn có thể hành để cho các bạn tiến. Không phải một người nào giỏi hơn mình ngoài mình. Chính mình có thể hành, có thể thành đạt được mọi sự.

Khi chúng ta tu rồi, ta đã vạch được một cuộc hành trình rồi thì không có bao giờ chúng ta còn lo nữa. Chỉ lo có lười biếng, sợ nhất là sự lười biếng xâm chiếm tư tưởng của chúng ta. Chúng ta chỉ thực hiện tình thương và đạo đức. Luôn luôn giữ lấy tình thương và đạo đức, xóa bỏ hận thù. Chúng ta nung nấu sự sáng suốt của Thượng Đế đã ban bố cho chúng ta. Không bao giờ Thượng Đế chấp một chuyện gì của thế gian, nhưng mà cho nó học hỏi, tùy duyên, tùy khả năng. Nếu nó muốn làm sai trái thì nó sẽ học bài nặng hơn, rồi nó trở lại với sự thanh tịnh.

Chúng ta thâm nhập được sự sáng suốt của quần chúng, của Tiên Phật đã cho chúng ta. Chúng ta thấy rõ rằng mọi người phải tu sửa mới đạt tới mức tiến rõ rệt hơn. Không nên ỷ lại nữa! Không nên cầu Chúa mà không chịu trở về với Chúa. Không nên cầu Phật mà không hòa hợp với Phật! Điều đó xin miễn đi, không nên làm. Phải thực hành để trở nên một vị gì mà chúng ta mong muốn. Bởi những vị đó luôn luôn mở cửa và đón chờ chúng ta có cơ hội trở về ngôi vị như người. Không bao giờ độc tài. Không bao giờ mua bán trình độ được. Phật Chúa không bao giờ mua bán trình độ, mọi trình độ đều có cơ hội tự phát triển đến vô cùng tận.

Cho nên, Mẹ hiền không bao giờ bỏ chúng ta và đón chờ trong thanh tịnh để mong một ngày nào đó chúng ta tự đạt lấy thanh tịnh để hòa hợp với mẹ. Người mẹ thương yêu đời đời của chúng ta đang chờ đợi. Người cha thương yêu của chúng ta cũng đang chờ đợi. Luôn luôn xây dựng chúng ta trong tình thương và đạo đức. Các bạn có cơ hội được tự kiểm, tự xét lấy mình, nên cố gắng kiểm và xét thường trực. Nhiên hậu, các bạn mới được tiến.

Không nên dùng một chút xíu sáng suốt sẵn có này mà cho đó là đủ. Không bao giờ đủ! Mỗi đêm, các bạn cố gắng thực hành thì các bạn sẽ thấy mọi việc trong căn khôn vũ trụ. Muốn đạt tới tốt đẹp cũng phải ở trong thực hành mới có, còn dùng lý thuyết nói xuôi không bao giờ đạt được.

Bây giờ, các bạn đọc một triệu cuốn kinh đi nữa cũng vậy đó thôi! Nếu các bạn là người thiếu thực hành, bạn đọc cho nhiều rồi ỷ lại trong cuốn kinh đó thôi, chứ không có thực hành. Còn thực hành, các bạn sẽ mở đường kinh nẻo hóc trong đầu óc, trong cơ tạng các bạn. Các bạn mới rõ kinh kệ của kẻ hiền triết để lại cho chúng ta những gì, đòi hỏi chúng ta những gì, ảnh hưởng chúng ta những gì. Chung quy, cũng chỉ có thực hành mới thấy rõ kinh kệ. Không thực hành không bao giờ có, không bao giờ được, không bao giờ đạt, chỉ nói xuôi và tự rơi xuống hố mà thôi! Sự ỷ lại đã không thành công, sự thực hành mới là sự tiến triển rõ rệt. Cho nên, chúng ta phải kiểm điểm cho thiệt kỹ việc làm, lời nói của chúng ta. Chúng ta phải xác nhận rõ ràng, chủ nhân ông của tiểu thiên địa này phải hoàn toàn chịu trách nhiệm đối với Cha Trời Mẹ Đất.

Càng tu càng thanh tịnh, càng thấy rõ nhiệm vụ và trách nhiệm của chúng ta, chính phần hồn phải gánh vác. Ngày nay, chúng ta có cơ hội để hiểu phần hồn. Vậy chúng ta nên cố gắng trong thanh tịnh, phát triển từ tâm của chúng ta để thấy rõ chúng ta hơn. Nhiên hậu, chúng ta mới vạch định một con đường rõ rệt để quy về nguồn cội trong sáng suốt.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thông Báo

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ấn Tổng Kinh Sách, Đặc San Vô Vi.

1. Bùi Thị Tý, Trần Bảo Nghiên OR, USA 700 USD

Mọi phát tâm đóng góp liên hệ đến việc ấn tổng xin vui lòng liên lạc về email :
kinhsachvovi@gmail.com

Phát Tâm Ấn Tổng Xin Điền:

- Tên Họ :
 - Địa chỉ :
 - Email :
 - Điện thoại :
 - Phát tâm số tiền :USD, CAD, EUR, AUD, Đồng
 - Check money order xin đề: **VoVi Friendship Association of New York**
- Và gửi về địa chỉ:

**VoVi New York
118 Pheasant Cir.
Brentwood, NY 11717**

Kính thư,
Ban Kinh Sách

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn thân mẫu của bạn đạo Huỳnh Nam Cai (Thọ) là cụ bà: Dương Thị Hên sinh ngày 15.12.1924, từ trần ngày 06.08.2020 tại Đức Quốc được siêu thăng tịnh độ.

Hai bạn Trâm Thọ là bạn đạo Vô Vi Đức Quốc và gia đình thành thật cảm ơn quý bạn đạo!

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Kính thưa Thầy,

Con là VHH ở ĐN đã theo pháp được 18 năm. Kính xin Thầy khoan nhập diệt, phổ độ chúng sanh thêm 20 năm nữa cho trọn bách niên. Con kính chúc Thầy thân thường mạnh khỏe để chỉ dạy cho chúng con được ngộ sâu hơn. Sau đây kính xin Thầy từ bi minh giải cho con một số việc con nghĩ chưa thông.

1) Vì ở VN con không có duyên để đọc nhiều sách Thiền Vô Vi, nên con thường đọc Kinh Phật và kinh Thánh của Chúa. Kinh Phật dạy khi Thiền qua Định là phải luôn luôn tỉnh thức, dùng gươm trí tuệ để diệt vọng niệm sinh diệt (*tạp niệm*). Khi định phải thấy nếu khởi một niệm thì phải diệt ngay, biết vọng không theo, rồi diệt từ từ để được an định tâm, nếu ngủ gục thì Phật quả là “Đang đi vào hang quỷ” vì không điều phục được tâm lúc định, cũng giống như Tổ Đạt Ma nói với Tổ Huệ Khả “coi chừng rơi vào không” khi Tổ Huệ Khả trình bày là “con đã bát hết các duyên”. Còn Bên Vô Vi (*PLVVKHHBPP*) sau khi Soi Hồn, Pháp Luân đến Thiền Định là phải dễ ngủ. Kính xin Thầy minh giải cho “dễ ngủ” này có khác với định trong thức của Đức Phật Thích Ca không?

2) Thầy đã dạy muốn quy thức là thượng trung hạ phải quy nhưt, đó mới là quy thức. Khi đọc phẩm 26 của kinh Pháp Hoa, Đức Phật dạy chuyển 8 thức thành 4 tri. Năm thức đầu là nhãn thức, nhĩ thức, tỉ thức, thiệt thức, thân thức thành: Thanh Sở Tác Tri. Thức thứ sáu: ý thức thành: Diêu Quan Sát Tri. Thức thứ bảy: Mật Na thành: Bình Đẳng Tánh Tri và thức thứ tám là A lai Da thành: Đại Viên Cảnh Tri. Con không hiểu tu tri này và cách chuyển thức thành tri như thế nào. Kính xin Thầy từ bi chỉ dạy. Có phải đó là thật tướng tri bát nhã là sau khi quán chiếu bát nhã (*chèo chổng thuyền bát nhã*) đến bờ và bỏ thuyền lên bờ giác tức là lia văn tự, ngôn thuyết, hí luận... để trở về vô niệm, vô tướng, vô trụ... như Lục Tổ Huệ Năng

thường chỉ dạy. Bát thức bên Vô Vi có phải là vĩa không?

3) Kính xin Thầy minh giải cho con hiểu: cách Nhập Thai của một tiểu linh căn bình thường đã tiến hóa thành người nhiều kiếp (*không thiện ác nhiều*) gồm phần Vĩa và Hồn. Và khi bỏ xác (*mà Hồn vĩa chưa tương hội*) thì Hồn đi đâu và trụ chỗ nào, còn Vĩa ở lại giữ xác mà thường gọi là Ma. Hay hương linh hay thần thức có phải không? và những người thân thương hay Kỵ Giỗ và khi cúng nhiều có được phước không? Và khi không cúng có bị quở gì không? Và con Ma nay không có Hồn cho nên không được kể là chúng sinh và thời gian bao lâu mới được đi nhập thai để cho một Hồn khác có nơi để luân hồi.

Ở Vô Vi tu đến lúc nào mới giải thoát luân hồi? Cuối thư con xin đánh lễ Thầy và kính chúc Thầy luôn luôn dồi dào sức khỏe để chỉ dạy cho chúng con.

Kính bái,

Con. H

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Thầy vui nhận được điện thư của con hỏi nhiều việc từ kinh sách mà ra. Nếu con tu theo kinh sách thì con nên thanh tịnh mà tìm hiểu. Còn tu theo Vô Vi thì phải tu hành đúng pháp để tự khai triển trực giác của chính con, tự giác giác tha là vậy. Tất cả đều phải siêng năng thực hành thì mới có kết quả tốt. Kinh Phật nói rất rõ ràng, nhưng người tu quá tham nên lúc nào cũng thắc mắc và cuống cuống trong bóng tối. Còn con hỏi lúc nào mới được giải thoát? Phần hồn là vô cùng, cần sự thanh nhẹ thì mới được giải thoát. Sự liên hệ của gia cang lúc nào cũng trì kéo, gọi là hành. Hành đúng pháp sẽ không còn bận lòng nữa, gọi là thoát. Thực hành đúng đắn mới liên hệ nguyên điển của Trời Phật mà tự tu tự tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THƯỢNG ĐẾ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THƯỢNG ĐẾ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Nhơn sanh tương ái tương hòa
Xa gần hợp nhứt vượt qua đạo đời
Sống trong khung cảnh đời đời
Lời thanh lý đẹp chẳng rời tâm can
Đệ huynh huynh đệ tương bàn
Nghèo giàu quy nhứt mở đàng tiến chung
Tình thương quảng đại bao dung
Bít bùng chẳng có trung dung hợp hòa
Đồng thanh nguyện niệm Di Đà
Khai thông kinh tạng tương hòa cảm giao
Cộng đồng muôn sắc muôn màu
Quy về một cội rễ đầu rễ đuôi
Vua dân một lối một mùi
Thanh bình an nhẹ rèn trui tâm hồn
Trở về hưởng lẽ sanh tồn
Ác ôn tiêu diệt chẳng còn si mê
Yêu đời chẳng có chán chê
Có đời mới tiến mới về đến nơi
Trời thanh đang đợi nơi nơi
Chờ cho trước giác quy hồi thức tâm
Lẽ đời lẽ đạo diệu thâm
Dạy cho minh lý tự tâm đường đi
Trở về nội cảnh uy nghi
Thân thì tráng kiện tâm thì đạt an

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.03 PHẨM KURUNGA

23. CHUYỆN CON NGỰA THUẦN CHỦNG (Tiền Thân Bhojaniya)

Nay tuy nằm một bên..., (tiếp theo)

...
Nhưng khi vị ấy đánh tan đội quân thứ sáu, và bắt vua thứ sáu, thì con ngựa Sindh giống tốt bị thương, chảy máu và cảm thấy đau đớn rất nhiều. Biết con ngựa đã bị thương, người kỵ mã cho nó nằm xuống trước cửa cung vua, cởi áo giáp cho nó, và sai lính nai nịt một con ngựa khác.

Bồ Tát nằm một bên hông rất thoải mái, mở mắt thấy người kỵ mã, tự nghĩ: “Người kỵ mã đang nai nịt một con ngựa khác, sẽ không thể nào đánh tan đội quân thứ bảy, không thể nào bắt được ông vua thứ bảy. Như vậy nó làm tiêu tan công lao ta đã làm, còn người kỵ mã không ai sánh kịp này sẽ bị giết, và nhà vua sẽ rơi vào tay quân thù! Ngoài ta ra, không một con ngựa nào khác đánh tan được đội quân thứ bảy, và có thể bắt được vị vua thứ bảy!”

Đang nằm như vậy, Bồ Tát gọi người kỵ mã và nói:

- Nay bạn, ngoài tôi ra, không có con ngựa nào khác có thể đánh tan đội quân thứ bảy, bắt được ông vua thứ bảy. Tôi sẽ không để ai hủy hoại thành quả tôi đã làm. Hãy đỡ tôi dậy và nai nịt cho tôi!

Sau khi nói vậy, Bồ Tát đọc bài kệ này:

*Nay tuy nằm một bên,
Bị bắn bởi mũi tên,
Con ngựa nòi giống tốt,
Thắng hơn con ngựa khác*

*Hỡi này người kỵ mã
Hãy nai nịt cho tôi*

Người kỵ mã đỡ con ngựa dậy, băng bó vết thương, khéo nai nịt áo giáp cho nó, rồi nhảy lên lưng ngựa ra trận đánh tan đội quân thứ bảy, bắt sống ông vua thứ bảy và dẫn vị ấy về đội quân của vua mình. Người kỵ mã dắt Bồ Tát đến cửa thành và vua đi ra để xem Bồ Tát. Bạc Đại Sĩ nói với vua:

- Tâu Đại Vương, chớ giết bảy ông vua ấy. Hãy bắt họ thề sẽ trung thành với ngài rồi thả họ ra. Hãy cho người kỵ mã thọ hưởng danh vọng xứng đáng với công lao. Thật không phải đạo nếu để một chiến sĩ đã bắt được bảy vị phải chịu thiệt thòi! Đại vương hãy bố thí, hãy giữ giới, hãy trị vì quốc độ với Chánh pháp công bằng.

Khi Bồ Tát khuyến giáo vua như vậy xong, người ta cởi áo giáp cho Bồ Tát. Nhưng khi được cởi tung mảnh giáp, Bồ Tát mệnh chung. Vua lo việc hoả táng con ngựa rất trọng thể, cho người kỵ mã hưởng danh vọng lớn, và đòi bảy ông vua kia phải tự mình thề không còn phản bội gây chiến nữa, rồi đưa họ về nhà của họ. Vua trị vì quốc độ với chánh pháp và công lý, sau khi mạng chung, đi theo nghiệp của mình.

Bạc đạo sư nói:

- Này các Tỳ kheo, như vậy thuở trước, các bậc Hiền trí trong những hoàn cảnh khó khăn vẫn kiên trì tinh tấn, dầu có bị thương vẫn không thối thất. Còn ông được sống trong giáo pháp giải thoát như vậy, vì sao lại thối thất tinh tấn? Sau khi nói xong, Thế Tôn thuyết giảng Bốn Sự thật. Cuối bài giảng ấy, vị Tỳ kheo thối thất tinh

tấn chứng quả A-la-hán. Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư kết hợp hai câu chuyện với nhau, và kết luận với sự nhận diện Tiền Thân:

- Thời ấy, vua là Ananda, người cưỡi ngựa là Xá-lợi-phất, và con ngựa Sindh nòi giống tốt là Ta vậy.

(còn tiếp)

